

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1607/2563

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต นาย ว. กับพวกโจทก์ร่วม นาย ม.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำว่า "พา" หมายความว่า นำไปหรือพาไป ส่วนคำว่า "พราง" หมายความว่า การพาไปหรือแยกเด็กออกไปจากอำนาจปกครองดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาเด็กถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยบิดามารดาเด็กไม่รู้เห็นยินยอม อันเป็นการมุ่งหมายเพื่อคุ้มครองอำนาจปกครองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลที่มีต่อเด็ก มิให้ผู้ใดล่วงละเมิดด้วยการพาไปหรือแยกเด็กออกจากความปกครองดูแล โดยไม่จำกัดว่ากระทำด้วยวิธีการใดและไม่คำนึงระยะทางใกล้ไกล ความผิดฐานพาและพรางไปเพื่อการอนาจาร สำคัญอยู่ที่ว่าการพาไปหรือแยกเด็กไปนั้นได้รับความยินยอมจากบุคคลดังกล่าวให้ไปกับบุคคลที่พาไปหรือไม่ หรือมิฉะนั้นบุคคลที่พาเด็กนั้นไปจะต้องมีเหตุอันสมควร จำเลยจอดรถอยู่ใต้ต้นมะม่วงริมถนนหน้าบ้าน โจทก์ร่วมที่ 3 วิ่งเล่นอยู่บริเวณนั้น จำเลยชวนโจทก์ร่วมที่ 3 เข้าไปดูการ์ตูนในรถด้วยโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลย จากนั้นอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 เข้าไปในรถให้โจทก์ร่วมที่ 3 นั่งบนตัก และกระทำอนาจารโดยใช้มือล้วงอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 3 โดยปิดประตูแต่เปิดกระจกฝั่งคนขับไว้เพียง 1 ใน 4 ส่วน ก็เพื่อหาโอกาสล่วงละเมิดทางเพศต่อโจทก์ร่วมที่ 3 โดยไม่ให้มีคนอื่นเห็น แม้จำเลยไม่ได้พาไปจากบ้านที่เกิดเหตุ โดยรถยังจอดอยู่ห่างจากวงสุราประมาณ 15 เมตร และได้ติดเครื่องยนต์ในลักษณะที่จะพาตัวโจทก์ร่วมที่ 3 ไปก็ตาม แต่การที่จำเลยชวนโจทก์ร่วมที่ 3 ไปกระทำอนาจารราว 40 นาทีจนต้องตามหาตัว เป็นการพาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปแล้ว และเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองดูแลของโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นบิดามารดาให้ถูกตัดขาดพรางไปแล้วโดยปริยาย โดยปราศจากเหตุอันสมควร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาย ว. ผู้เสียหายที่ 1 นาง ป. ผู้เสียหายที่ 2 และเด็กหญิง ข. โดยนาง ป. ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้เสียหายที่ 3 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เข้าเป็นโจทก์ร่วมในข้อหาพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และให้ผู้เสียหายที่ 3 โดยผู้เสียหายที่ 2 เข้าเป็นโจทก์ร่วมในข้อหาพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร กระทำอนาจารและกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ว่า โจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคแรก, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ส่วนฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้

ลงโทษฐานกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี รวมจำคุก 8 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279, 283 ทวิ และ 317 เสียด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 3 อายุ 4 ปีเศษ เป็นบุตรสาวของโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 โจทก์ร่วมทั้งสามพักอาศัยอยู่ที่บ้านพักด้านหลังของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ห. วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 10 นาฬิกา โจทก์ร่วมที่ 1 พาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปงานเลี้ยงปีใหม่ ที่บ้านนาง ท. ยายของโจทก์ร่วมที่ 3 ซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับโรงพยาบาลดังกล่าว แล้วโจทก์ร่วมที่ 1 เข้าไปร่วมนั่งดื่มสุรากับจำเลยและคนอื่นอีกหลายคนที่ได้ถูกรับของนาง ท. ส่วนโจทก์ร่วมที่ 3 วิ่งเล่นอยู่บริเวณบ้าน ต่อมาเวลาประมาณ 15 นาฬิกา นาง ท. ไม่พบโจทก์ร่วมที่ 3 ทุกคนที่อยู่ในบ้านจึงแยกย้ายกันตามหา นาง อ. ลูกพี่ลูกน้องโจทก์ที่ 2 มองเข้าไปในรถกระบะของจำเลยผ่านกระจกด้านคนขับซึ่งเปิดไว้ประมาณ 1 ใน 4 เห็นโจทก์ร่วมที่ 3 นั่งเล่นโทรศัพท์เคลื่อนที่อยู่นั่งติดของจำเลยบนเบาะนั่งข้างคนขับ รถกระบะของจำเลยไม่ได้ติดเครื่องยนต์จอดอยู่ริมถนนหน้าบ้านนาง ท. ซึ่งไม่มีรั้วกั้น โดยโจทก์ร่วมที่ 3 นั่งอยู่กับจำเลยประมาณ 40 นาที ก่อนที่โจทก์ร่วมที่ 1 จะพาโจทก์ร่วมที่ 3 ไป หลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 3 เข้ารับการตรวจร่างกายกับแพทย์ที่โรงพยาบาล ห. 3 ครั้ง แพทย์ระบุว่า เยื่อพรหมจารีไม่ฉีกขาดแต่มีรอยบวมแดงบริเวณแคมใหญ่ และช่องคลอดอักเสบ สำหรับความผิดฐานกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นควรพิจารณาประเด็นที่ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานโจทก์ร่วมที่ 3 หรือไม่เสียก่อน ประเด็นนี้โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามมีโจทก์ร่วมที่ 3 เบิกความเป็นพยานยืนยันว่า จำเลยอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 เข้าไปนั่งบนตักของจำเลยในรถ แล้วใช้มือล้วงเข้าไปและใช้นิ้วแห้วอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 3 โดยโจทก์ร่วมที่ 3 ทำท่าทางประกอบการเบิกความด้วยการใช้มือล้วงเข้าไปในอวัยวะเพศ นอกจากนี้โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามยังมีโจทก์ร่วมที่ 2 และนางสาว ศ. พยาบาลวิชาชีพของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ห. มาเบิกความสนับสนุนได้ความว่า หลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 2 สอบถามโจทก์ร่วมที่ 3 ว่าทำไมจึงไปอยู่กับจำเลยในรถ โจทก์ร่วมที่ 3 เล่าว่า จำเลยชวนไปดูการ์ตูนในรถ แล้วใช้มือล้วงเข้าไปในอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 3 โจทก์ร่วมที่ 3 จับที่อวัยวะเพศ โจทก์ร่วมที่ 2 จึงโทรศัพท์ไปปรึกษานางสาว ศ. และพาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปพบนางสาว ศ. ที่บ้านพักเพื่อตรวจดูอวัยวะเพศ นางสาว ศ. ตรวจพบรอยแดงบริเวณแคมนอก จึงแนะนำให้โจทก์ร่วมที่ 2 พาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปตรวจกับแพทย์ที่โรงพยาบาล ห. ซึ่งเป็นโรงพยาบาลประจำอำเภอและแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน ต่อมาวันที่ 4 มกราคม 2561 โจทก์ร่วมที่ 2 พาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปตรวจที่โรงพยาบาล ห. แพทย์ตรวจพบว่าการอักเสบบวมแดงบริเวณอวัยวะเพศ โจทก์ร่วมที่ 2 จึงพาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธร ห. พนักงานสอบสวนส่งโจทก์ร่วมที่ 3 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง โดยมีการตรวจครั้งที่ 2 วันที่ 8 มกราคม 2561 วันที่ 18 มกราคม 2561 โจทก์ร่วมที่ 3 ยังคงมีอาการเจ็บที่อวัยวะเพศ โจทก์ร่วมที่ 2 จึงพาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปตรวจที่โรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 3 อายุเพียง 4 ปีเศษ สมอายังไม่เจริญเต็มที่ ความสามารถในการสื่อสารอาจถูกจำกัดด้วยภาษาและคำพูด แต่ก็สามารถรับรู้และจดจำเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเองรวมทั้งความรู้สึกที่มีและถ่ายทอดสาระสำคัญให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ซึ่งเนื้อหาที่โจทก์ร่วมที่ 3 ให้การและเบิกความพร้อมทำ

ท่าทางเกี่ยวกับการถูกจำเลยกระทำอนาจารก็เป็นเรื่องยากที่เด็กในวัยนั้นจะคิดป้นแต่งขึ้นเองได้ ประกอบกับคำเบิกความและคำให้การดังกล่าวก็สอดคล้องกับผลการตรวจชันสูตรบาดแผล ซึ่งพบรอยบวมแดงภายนอกช่องคลอดบริเวณแคมใหญ่ ทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 3 มีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น การที่โจทก์ร่วมที่ 2 พาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลประจำอำเภอ หลังเกิดเหตุประมาณ 4 วัน ก็ไม่ใช่ข้อพิรุธที่จะส่งผลกระทบต่อน้ำหนักและความน่าเชื่อถือของคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 3 ซึ่งเป็นประจักษ์พยาน เพราะหลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 2 ได้พาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปให้นางสาว ศ. ซึ่งเป็นพยาบาลวิชาชีพประจำโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลตรวจดูเบื้องต้นในวันเกิดเหตุแล้ว และโจทก์ร่วมที่ 3 ยังสามารถวิ่งเล่นได้ไม่มีอาการถึงขั้นต้องส่งโรงพยาบาลฉุกเฉิน ประกอบกับช่วงเวลาดังกล่าวเป็นวันหยุดปีใหม่ ส่วนที่จำเลยนำสืบโต้แย้งทำนองว่า จำเลยนอนอยู่ที่เบาะนั่งด้านหน้าข้างคนขับโดยเปิดประตูรถด้านนั้นไว้ แต่ปิดประตูด้านคนขับ โจทก์ร่วมที่ 3 มาขอจำเลยดูการ์ตูนในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลย จำเลยกล่าวว่าโทรศัพท์จะหายและขณะนั้นมีรถสัญจรบริเวณนั้นจำนวนมาก กลัวว่าจะเกิดอันตรายแก่โจทก์ร่วมที่ 3 จึงอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 ขึ้นมาดูการ์ตูนบนตักและปิดประตูรถฝั่งที่จำเลยนั่งเพราะเกรงว่าโจทก์ร่วมที่ 3 จะลงจากรถ หลังจากนั้นจำเลยกลับ มารู้สึกตัวอีกทีตอนที่โจทก์ร่วมที่ 1 ตะโกนดำจำเลยและอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 ออกไปจากรถนั้น เห็นว่า เหตุผลที่จำเลยอ้างในการอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 มานั่งบนตักในรถแตกต่างจากเหตุผลที่จำเลยเคยแถลงต่อศาลชั้นต้นในรายงานกระบวนการพิจารณา ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2561 หน้า 2 ซึ่งจำเลยให้เหตุผลว่า ฝนกำลังจะตกจึงให้โจทก์ร่วมที่ 3 เข้าไปดูโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยในรถ ทำให้คำเบิกความของจำเลยขาดความน่าเชื่อถือ ส่วนข้อที่จำเลยอ้างเพื่อปิดประตูรถหลังจากอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 ขึ้นมานั่งบนตักแล้วว่าเพื่อไม่ให้โจทก์ร่วมที่ 3 ลงจากรถก็ไม่สมเหตุผล เพราะไม่มีเหตุที่จำเลยต้องกังวลว่าจะเกิดอันตรายกับโจทก์ร่วมที่ 3 ในกรณีที่โจทก์ร่วมที่ 3 ต้องการจะลงจากรถ เนื่องจากด้านที่จำเลยนั่งติดกับบริเวณพื้นที่บ้านของนาง ท. ไม่ได้ติดกับฝั่งถนน ในทางตรงข้ามกลับส่อให้เห็นข้อพิรุธในความพยายามที่จะทำให้นางที่อยู่ภายนอกยากแก่การมองเห็นภายในรถ พยานหลักฐานจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสาม ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามว่า จำเลยอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 ไปนั่งบนตักแล้วใช้มือล้วงอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 3 อันเป็นการกระทำอนาจารโจทก์ร่วมที่ 3 คงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพาและพรากโจทก์ร่วมที่ 3 ไปเพื่อการอนาจารหรือไม่ เห็นว่า คำว่า "พา" หมายความว่า นำไปหรือพาไป ส่วนคำว่า "พราก" หมายความว่า การพาไปหรือแยกเด็กออกไปจากอำนาจปกครองดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาเด็กถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยบิดามารดาเด็กไม่รู้เห็นยินยอมอันเป็นการมุ่งหมายเพื่อคุ้มครองอำนาจปกครองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ที่มีต่อเด็ก มิให้ผู้ใดล่วงละเมิดด้วยการพาไปหรือแยกเด็กออกจากความปกครองดูแล โดยไม่จำกัดว่าจะกระทำด้วยวิธีการใดและไม่คำนึงระยะทางใกล้ไกล สำคัญอยู่ที่ว่าการพาไปหรือแยกเด็กไปนั้นได้รับความยินยอมจากบุคคลดังกล่าวให้ไปกับบุคคลที่พาไปหรือไม่ หรือมิฉะนั้นบุคคลที่พาเด็กนั้นไปจะต้องมีเหตุอันสมควร เมื่อจำเลยจอดรถอยู่ใต้ต้นมะม่วงริมถนนหน้าบ้าน โจทก์ร่วมที่ 3 วิ่งเล่นอยู่บริเวณนั้น จำเลยชวนโจทก์ร่วมที่ 3 เข้าไปดูการ์ตูนในรถด้วยโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลย จากนั้นจำเลยอุ้มโจทก์ร่วมที่ 3 เข้าไปในรถให้โจทก์ร่วมที่ 3 นั่งบนตัก และกระทำอนาจารโดยใช้มือล้วงอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 3 โดยปิดประตู แต่เปิดกระจกฝั่งคนขับไว้เพียง 1 ใน 4 ส่วน ก็เพื่อหาโอกาสล้วงละเมิดทางเพศต่อ

โจทก์ร่วมที่ 3 โดยไม่ให้มีคนพบเห็น แม้จำเลยไม่ได้พาไปจากบ้านที่เกิดเหตุ โดยรยยังจอดอยู่ห่างจากวงสุราประมาณ 15 เมตร และมีได้ติดเครื่องยนต์ในลักษณะที่จะพาตัวโจทก์ร่วมที่ 3 ไปก็ตาม แต่การที่จำเลยชวนโจทก์ร่วมที่ 3 ไปกระทำอนาจารราว 40 นาที จนต้องตามหาตัวกันเช่นนี้ เป็นการพาโจทก์ร่วมที่ 3 ไปแล้ว และเป็นการล่อลวงละเมิดอำนาจปกครองดูแลของโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นบิดามารดาให้ถูกตัดขาดพรากไปแล้วโดยปริยาย โดยปราศจากเหตุอันสมควร จำเลยจึงมีความผิดฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจารด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2562 มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ใช้บังคับโดยมาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคแรก (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ส่วนฐานกระทำความอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำความอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยรวม 5 ปี 4 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

ทองธาร เหลืองเรืองรอง · พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · บุญทอง ปลื้มวรสวัสดิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1607/2563>